

Prestur í Hvalba

EG FARI AT SIGNA TEY SAMKYNDU Í KIRKJUNI

– Fólk fara altíð at blíva forelskað og ynskja og lova hvørjum øðrum alt tað besta. Tað er einki galið við tí, sigur Jens Mortan Mortensen, sóknarprestur í Hvalba

BARBARA HOLM

Tað kann vera hetta er kontroversielt, men hetta er tað eg meini. Tað sigur sóknarpresturin búsitandi í Hvalba, Jens Mortan Mortensen, tá ið hann skal greiða frá sínari hugsan um tey samkyndu og tað uppskotið um borgarligt hjúnaband, sum kemur fyrri í Løgtinginum fyrsta dagin.

– Eg vóni innarlíga tað verður samtykt, sigur presturin.

Orsøkin er, at hann heldur tað hava týðning, at tey ungu og yvirhøvur tey, sum búleikast í samfelagnum, eru við til at mynda veruleikan. Prestarnir, ið eru endurgjavnir í Vikuskiftis Sosialinum hesaferð, hava sagt sína hugsan um, hvørt hetta lógaruppskotið til frama fyrri tey samkyndu, er ein hóttan móti hjúnarbandinum, sum vit kenna tað í dag.

Um tú situr í kirkjuni og hugsar um, hvussu síðumaðurin er ella livur, so hevur tú kanska skeiva hugsunarhátt at byrja við»

Jens Mortan Mortensen

Blandaðar hugsanir eru um málið, men Jens Mortan Mortensen er ikki í iva.

– Fólk, sum vilja ganga saman í hjúnalag, fara í allar tíðir at vilja tað, tí tey elska og æra hvønn annan, og vilja geva seg til hvønn annan. Tað broytist ikki, um tey samkyndu í okkara landi eisini fáa tann møguleikan, heldur presturin.

Signað eins og øll onnur

Tá presturin í Hvalba tosar um at signa tey samkyndu, so meinar hann eins og øll onnur verða signað.

– Nú hava vit ikki kjakast um júst hvussu farast skal fram, tá ið hetta verður samtykt, men eg hugs vit signa tey í kirkjuni eins og øll onnur, sigur Jens Mortan Mortensen.

Í kjakinum um tey samkyndu hava mong ført fram, at skulu tvey av sama kyni signast í kirkjuni, so er tað at gera seg inn á kirkjuna og harvið kristnu trúna.

– Tað haldi eg ikki nakar kann siga. Also tá tú fert í kirkju er hugsanin, at tú ert har sum tú ert. Um tú situr í kirkjuni og hugsar um, hvussu síðumaðurin er ella livur, so hevur tú kanska skeiva hugsunarhátt at byrja við, sigur Jens Mortan Mortensen.

Sambært prestinum í Hvalba hevur fólkakirkjan ikki kjakast um hetta evnið, og hevur tí ikki eina gjøgnumgangandi hugsan. Einki uppskot er komið frá bispi ella øðrum í kirkjuleiðsluni, og tí ber illa til at siga júst, hvussu kirkjan skal fyrihalda seg til hetta málið, um tað verður samtykt.

– Eg havi mangan hugsað um, at vit áttu at sagt meira um hetta málið. Kirkjan avspeglar samfelag-